
Naczelną Radą Adwokacką

Palestra 14/5(149), 84-85

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

POROZUMIENIE MIĘDZY ZARZĄDEM GŁÓWNYM PTTK A NACZELNĄ RADĄ ADWOKACKĄ W SPRAWIE ROZWOJU TURYSTYKI

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 9 kwietnia 1970 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po zapoznaniu się z projektem porozumienia między Zarządem Głównym Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego w sprawie rozwoju turystyki i krajoznawstwa wśród adwokatów i aplikantów adwokackich,

postanowiło:

porozumienie podpisać.

Treść tego porozumienia jest następująca:

„Turystyka i krajoznawstwo, których społecznym propagatorem jest Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, stają się coraz bardziej powszechnymi i popularnymi formami wypoczynku po pracy, a także odgrywają bardzo poważną rolę w procesie integracji społecznej oraz wychowania obywatelskiego, społecznego i patriotycznego.

Mając na uwadze powyższe względy, Naczelna Rada Adwokacka i Zarząd Główny PTTK podejmują współpracę, która ma na celu objęcie działalnością krajoznawczo-turystyczną jak najszerszego kręgu adwokatów i aplikantów adwokackich.

I

Naczelna Rada Adwokacka zachęci rady adwokackie, zespoły adwokackie oraz ogół adwokatów i aplikantów do:

- 1) współpracy z Towarzystwem w dziedzinie popularyzacji krajoznawstwa i turystyki,
- 2) zakładania kół środowiskowych PTTK lub wstępowania do kół terenowych Towarzystwa,
- 3) organizowania w ramach działalności tych kół oraz przy pomocy instancji i komórek PTTK: wczasów turystycznych, wypoczynku świątecznego, wycieczek krajoznawczo-turystycznych, wycieczek zagranicznych, klubów zainteresowań, odczytów, opieki nad zabytkami kultury i przyrody, szkolenia działaczy turystycznych itp.

II

Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego poprzez swoje ogniwa terenowe udzieli środowisku adwokackiemu pomocy w zakresie:

- 1) organizacji ogniw PTTK,
- 2) udostępniania urządzeń i obiektów turystycznych na zasadach ogólnie obowiązujących w Towarzystwie,
- 3) szkolenia turystyczno-krajoznawczego.

Dla oceny i rozwoju form współpracy i podnoszenia jej wyników organizowane będą w miarę potrzeb wspólne posiedzenia na szczeblu centralnym i wojewódzkim”.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO **W SPRAWACH ADWOKACKICH**

WYROK SĄDU NAJWYŻSZEGO

z dnia 22 listopada 1969 r.

RAD 23/69

Publiczne pomówienie urzędującego sędziego o brak zaufania do niego stanowi poważne przewinienie dyscyplinarne i dlatego w pełni zasadnie orzeczona została przez dziekana rady adwokackiej kara nagany.

Z uzasadnienia:

Orzeczeniem dziekańskim adw. E.W. został uznany za winnego i skazany na karę nagany za to, że w pokoju sędziowskim Wydziału VI Sądu Powiatowego w Y., w którym przebywało kilka osób, a m.in. sędzia L.M., zgłosił się do sędziego W.S. o informację dotyczącą ulaskawienia E.R. w sprawie X i dowiedziawszy się, iż sprawa została przekazana do załatwienia sędziemu T., oświadczył, że jest z tego bardzo niezadowolony dlatego, gdyż ma o sędzi T. wyrobione zdanie negatywne i nie ma do tego sędziego zaufania.

Od orzeczenia tego odwołał się adw. W.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna w X złagodziła obwinionemu karę, zamieniając mu karę nagany na upomnienie.

Minister Sprawiedliwości w złożonej rewizji nadzwyczajnej na niekorzyść obwinionego zarzucił niewspółmierną do popełnionego przewinienia łagodność kary upomnienia i domagając się zmiany powyższego orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w części dotyczącej kary, wnosił o wymierzenie obwinionemu kary dyscyplinarnej nagany.

Sąd Najwyższy uznał rewizję nadzwyczajną za zasadną, przy czym zważył, co następuje:

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego zostało ustalone, że obwiniony wyraźnie oświadczył, iż nie ma zaufania do sędziego T. Wypowiedź ta była przy tym uczyniona w taki sposób, że zwróciła na siebie uwagę osób trzecich, które przebywały wówczas w pokoju sędziowskim. Stan sprawy pod tym względem jest więc niesporny.

Publiczne pomówienie urzędującego sędziego o brak zaufania do niego stanowi poważne przewinienie dyscyplinarne i dlatego w pełni zasadnie orzeczona została przez dziekana rady adwokackiej kara nagany.

W tej sytuacji Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna nie miała usprawiedli-